

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

РІК ВИДАННЯ 6-й
Газета виходить
щотижня

№ 4 (290)

Субота, 27 січня 1973 р.

Ціна 2 коп.

Всесоюзне соціалістичне змагання

СПРАВА ДЕРЖАВНОЇ ВАГИ

З перших днів опублікування постанови ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС, і ЦК ВЛКСМ «Про розгортання Всесоюзного соціалістичного змагання працівників промисловості, будівництва і транспорту за дострокове виконання народногосподарського плану на 1973 рік», на підприємствах УТОГ, в обстановці великого політичного і трудового піднесення пройшли загальні збори колективів, на яких обговорені і прийняті соціалістичні зобов'язання на 1973 рік.

Колектив Київського дослідного підприємства звернувся до всіх колективів учбово-виробничих підприємств широко розгорнути соціалістичне змагання у третьому, вирішальному році дев'ятої п'ятирічки під девізом: «Більше, краще і дешевше». Звернення киян було одностайно підхоплене і підтримане всіма колективами учбово-виробничих підприємств.

Виходячи із конкретних умов, враховуючи свої можливості і набутий досвід за останні роки, колективи УВП розробили і конкретизували соціалістичні зобов'язання. При цьому враховані резерви виробництва, технічна оснащеність підприємства, брались до уваги рівень професійної майстерності робітників. Кожна цифра всебічно зважувалась, строки виконання суворо переглядались з урахуванням норм виробітку не тільки цехом, дільницею чи бригадою, а й окремими робітниками. І це цілком закономірно, бо за останні роки в соціалістичному змаганні, в постійному русі за комуністичне ставлення до праці зростало число ударників комуністичної праці.

На всіх підприємствах Товариства налічуються десятки робітників, які працюють із значним випередженням часу. Це — правопланові п'ятирічки, по них рівняються, з них беруть приклад.

На Полтавському УВП-1 робітниця Н. Бондаренко, З. Пелих, М. Оленчук працюють в рахунок квітня—травня, а швея О. Харченко — в рахунок жовтня цього року. Досвід їх, і багатьох інших, ударників комуністичної праці врахувала партія, профспілкочка та первинна організація УТОГ разом з адміністрацією, роблячи попередні розрахунки соціалістичних зобов'язань перед тим, як виносити їх на широке обговорення і затвердження загальними зборами колективу.

Виклик колективу Київського дослідного підприємства на соціалістичне змагання колектив Одеського УВП-3 прийняв і у відповідь зобов'язався достроково — 25 грудня, завершити річну програму з реалізації, понад план реалізувати продукції на 40 тисяч карбованців. 24 пункти соціалістичних зобов'язань охоплюють виробничу, господарську і громадську діяльність колективу: політичне і економічне навчання робітників, турботу про випуск товарів народного споживання, шефську допомогу селу, не забули тут і про культуру виробництва, впорядкування і озеленення території, даліше розгортання спортивної роботи. Соціалістичне змагання колектив Одеського УВП-3 веде під девізом: «Дати продукції більше, кращої якості і з найменшими витратами».

Заклик киян дружно підтримав колектив Львівського УВП-2, включившись у Всесоюзне соціалістичне змагання за дострокове виконання плану 1973 року. Тут широко розгорнулася боротьба за право бути нагородженими знаком «Переможець соціалістичного змагання 1973 року», за комуністичне відношення до праці.

Уже в січні визначилися передовики соціалістичного змагання на цьому підприємстві, які щоденно перевиконують виробничі завдання, працюють із значним випередженням графіку, випускають продукцію високої якості. Серед них робітниця трикотажно-галантерейної дільниці Л. Українчук, трафаретник Ф. Мартинюк, змінний майстер С. Мурин та інші.

У соціалістичному змаганні між дільницями перше місце заслужено присуджено текстильно-галантерейній, яка завоювала звання: дільниця комуністичної праці.

Кожний день приносить нові й нові трудові перемоги, на ділі підтверджується гасло: «Третью вирішальному — наша ударна праця!»

Перед колективами підприємств Товариства нині стоять серйозні завдання і серед них на першому місці — боротьба за якість продукції. Це питання ніколи не знімається з порядку денного, воно повинно постійно стояти в центрі уваги партійних, профспілкових і первинних організацій УТОГ.

Про те, що йому надається першорядне значення, говорять такі дані: колективи швейних підприємств планом третього року п'ятирічки передбачили випустити продукції першим сортом 99,5 процента, металообробні підприємства — 100 процентів, колективи мебельних підприємств — 100 процентів.

Це високе і почесне завдання і зобов'язання вимагає постійного, щоденного контролю, оперативності від адміністрації, активного втручання у всі виробничі процеси. Саме в такому напрямку проводять свою роботу на Вінницькому, Донецькому та інших УВП: ось уже декілька років тут не чути слова «рекламація».

На жаль, питання якості ще не скрізь надається першочергове значення. Президія ЦП УТОГ відзначила незадовільну роботу у боротьбі за якість продукції на Київському УВП-1, Ворошиловградському УВП-1, Харківському УВП-1. Серйозні висновки повинні зробити для себе директори цих УВП і головні інженери.

Боротьба за честь фабричної марки — боротьба почесна, принципова. Це — справа великої державної ваги, в яку потрібно включатись рішуче і доводити її до кінця.

Зобов'язання прийняті

Днями в Білгород-Дністровському райклубі глухих відбулися загальні збори членів Товариства, на яких була обговорена постанова ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про розгортання Всесоюзного соціалістичного змагання працівників промисловості, будівництва і транспорту за дострокове виконання народногосподарського плану на 1973 рік».

Член правління Т. Шевчук, голова ревізійної комісії В. Гловацький та інші закликали присутніх взяти активну участь у змаганні, добитись високих виробничих показників.

На зборах були прийняті нові соціалістичні зобов'язання Б-Дністровського міжрайвідділу УТОГ, які намічено виконати до 7 листопада. Члени Товариства зобов'язались працювати під девізом: «Третій вирішальний — рік ударної праці».

Г. БАРВИНЕНКО.

НАПРУЖЕНА БОРОТЬБА

Третій вирішальний — рік ударної праці. Під таким девізом розгорнулось соціалістичне змагання на Донецькому учбово-виробничому підприємстві.

Вже перші декади січня показали, що колектив підприємства працює ритмічно. Ритмічність цехів була своєчасно підготовлена ще наприкінці минулого року: колектив інструментального цеху виготовив понад план необхідну оснастку для штампування електроарматурних виробів. На її виготовлення відзначились слюсарі-інструментальники, ударники комуністичної праці Н. Годло, А. Порофеев, фрезерувальники В. Декермендіжі, І. Яковенко, розточувальник Г. Масляк та інші.

Соціалістичні зобов'язання третього року п'ятирічки успішно виконуються, у всіх цехах йде напружена боротьба за дострокове виконання виробничих завдань першого кварталу.

Б. ТУРКІН,
старший майстер.
м. Донецьк.

Ударними темпами

Ширяться рух соціалістичного змагання на Кіровоградському учбово-виробничому підприємстві.

«З перших днів — ударні темпи!» — під таким девізом працюють ударники комуністичної праці бригадир заготовельної дільниці В. Дяченко, слюсар-складальник А. Дяченко, штампувальники Юрасов, Місюк. Передовики підприємства виконують денні норми виробітку на 115–120 процентів.

Перед у соціалістичному змаганні веде бригада майстра зварювальної дільниці І. Зеліньського.

Річний план третього — вирішального року дев'ятої п'ятирічки колектив підприємства зобов'язався виконати до 28 грудня

Т. МАМЧУР.

Патріотичний обов'язок усіх трудящих нашої Батьківщини — безустанно боротися за успішне виконання намічених планів, бути в рядах активних учасників всенародного соціалістичного змагання.

(Із Звернення ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів СРСР до радянського народу)

Високі виробничі темпи з перших днів третього року п'ятирічки взяв член УТОГ фрезерувальник Харківського заводу «Серп і Молот» Савелій Хемлін. Норми виробітку він щодня виконує на 125–130 процентів.

На фото: ударник комуністичної праці Савелій Хемлін за роботою.

ПРИЙНЯТО ОДНОГОЛОСНО

Новий приплив енергії й ентузіазму викликала серед колективів швейників Сімферопольського учбово-виробничого підприємства постанова ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про розгортання Всесоюзного соціалістичного змагання працівників промисловості, будівництва і транспорту за дострокове виконання народногосподарського плану на 1973 рік».

Колектив виробів і прийняв підвищені соціалістичні зобов'язання на 1973-й, вирішальний рік дев'ятої п'ятирічки.

При обговоренні соціалістичних зобов'язань робітники А. Забашта, Н. Александрова, А. Савченко та інші вносили цінні доповнення і пропозиції. Соціалістичні зобов'язання були прийняті одноголосно.

Річний план по випуску валової продукції колектив зобов'язався виконати до 26 грудня. 99 процентів продукції вирішено випустити першим сортом.

В соціалістичних зобов'язаннях охоплені всі сторони виробничої і громадської діяльності колективу, намічені нові завдання з урахуванням досягнутого в справі організації виробничих процесів, впровадження нової технології, підвищення культури виробництва. В них конкретно поставлені вимоги по дальшому підвищенню економічних і технічних знань робітників і службовців, по широкому розгортанню руху за комуністичну працю, індивідуальному та бригадному соціалістичному змаганню.

В порядку обміну досвідом роботи сімферопольці побували на Херсонському учбово-виробничому підприємстві і викликали цей колектив на соціалістичне змагання.

м. Сімферополь.

Т. ВОЛОШКО.

НАТХНЕННОЮ ПРАЦЕЮ

Самовіддано, з повною віддачею творчих сил і енергії працював колектив Дніпродзержинського УВП в другому році дев'ятої п'ятирічки. В результаті широко розгорнутого соціалістичного змагання на честь 50-річчя утворення Союзу РСР річне виробниче завдання виконано ще 21 грудня й до кінця року понад план вироблено продукції на 71 тисячу карбованців. За досягнуті успіхи колектив УВП нагороджено Ювілейною Почесною грамотою президії Центрального правління УТОГ і Республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств.

Висока відзнака зобов'язує у третьому, вирішальному році п'ятирічки працювати ще краще — таке загальне прагнення членів колективу. З великим трудом і політичним піднесенням трудяться вони в 1973 році.

Відгукуючись на постанову ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про розгортання Всесоюзного соціалістичного зма-

гання працівників промисловості, будівництва і транспорту за дострокове виконання народногосподарського плану на 1973 рік», підтримуючи звернення колективу Київського дослідного підприємства до всіх робітників, інженерно-технічних працівників і службовців УВП Українського товариства глухих, трудящі нашого УВП прийняли високі соціалістичні зобов'язання і сповнені рішучості достроково завершити завдання вирішального року п'ятирічки.

Уже сьогодні правопланові соціалістичного змагання цехарі А. Т. Новодон, А. Ю. Калашник, волочильники М. Д. Бережний, П. М. Цекот, складальники ліжок О. М. Воронов, В. Л. Циганок, шліфувальники Є. П. Булгозова, Г. Т. Криша та інші виконують свої змінені завдання на 140–150 процентів, своєю натхненною працею втілюють плани партії в життя.

П. ШАХОВА,
секретар партійної організації
Дніпродзержинського УВП.
м. Дніпродзержинськ.

Майже 120 чоловік навчається у вечірній школі робітничої молоді міста Житомира. Але найбільше тут трудівників учбово-виробничого підприємства, котрі вирішили без відриву від виробництва одержати середню освіту. Тому вони наполегливо оволодівають основами знань, бо добре усвідомлюють, що це відкриває для них широкий шлях до спеціальних та вищих навчальних закладів.

На фото: Анастасія Іванівна Ковтун (ліворуч вгорі) консультує відмінницю навчання 15-го класу Ольгу Довгань. А Валентин Поліщук завжди відповідає на «відмінно» не лише на уроках зоології — на будь-якому уроці.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

СІМЕЙНА ТРАДИЦІЯ

Понад сорок трудівників Артемівського УВП вступили в новий виробничий рік з вагомими надплановими здобутками, на п'ять і більше місяців випереджуючи час.

Серед передовиків виробництва — сім'я Кравцових. Олександр Степанович Кравцов працює нині вже в рахунок червня 1973 року. Свої змінні норми виробітку щоденно виконує не менш, як на 160 процентів, якість його роботи завжди відмінна.

Високо цінують працю робітника на підприємстві. Ось що, наприклад, говорить про ударника комуністичної праці О. С. Кравцова бригадир бригади № 5 Меланія Іванівна Шульга:

— Кравцов — один з найкращих робітників не лише у нашій бригаді, але й взагалі у колективі УВП. Любить він свою роботу. І ціну їй знає.

Майже 11 років працював О. С. Кравцов на заводі «Перемога праці», і ось уже сьомий рік трудиться він на Артемівському УВП.

Сумлінне ставлення до своїх виробничих обов'язків, до громадських допучень, чуйність до товаришів по роботі, готовність завжди прийти на допомогу — такі невід'ємні риси характеру цього робітника. Адміністрація УВП і місцевим профспілкою неодноразово відмічали працьовитість і активність його у всіх патріотичних починаннях, народжених у колективі соціалістичним змаганням.

Не відстає в змаганні від свого чоловіка і швачка Марія Олексіївна Кравцова. З 1947 року трудиться вона на УВП. Робота сподобалась, а головне — люди тут чудові. 1970 року робітниця удостоєна високої урядової нагороди — медалі «За доблесну працю. На відзнаку 100-річчя з дня народження В. І. Леніна». Відтоді прагне працювати ще краще.

Стежкою матері пішла й старша донька Юлія. Обравши собі професію батьків, вона уважно вивчає їх досвід у роботі. Трудиться Юлія в шостій бригаді. Бригадир Галина Миколаївна Костишева говорить про молодшу робітницю з любов'ю, з пошаною:

— Старається дівчина! Добру школу пройшла в сім'ї. Приємно працювати з такими робітницями.

Трапляється так, що нездужає хтось у сім'ї Кравцових. В такому випадку дружина може замінити чоловіка, а донька — матір, хоча й працюють в різних бригадах. Найчастіше так і буває. Взаємна заміненість у роботі допомагає сім'ї Кравцових тримати першість у соціалістичному змаганні, стає доброю сімейною традицією.

Н. АКСЮК.

В ЦЕНТРІ УВАГИ

У ПОСТАНОВІ ЦК КПРС про поліпшення економічної освіти трудящих підкреслюється необхідність підвищення ролі масової пропаганди в економічному вихованні й освіті трудящих. Впроваджуючи в життя постанову ЦК КПРС, на Кіровоградському учбово-виробничому підприємстві створені й працюють школа економічної праці, гуртки конкретної економіки та економічного навчання ІТП і службовців.

Попереду перший рік масової економічної освіти. Це справа всього колективу і кожного зокрема. Тому, дуже важливо узагальнити досвід, виробити нові форми. Поставити справу таким чином, щоб школа комуністичної праці стала по-справжньому дійовою формою економічної освіти трудящих.

Складаючи плани роботи, партійна організація, дирекція УВП намагаються враховувати специфіку виробництва, професійну особливість трудівників. Залучати до пропагандистської діяльності новаторів передового досвіду виробництва, практично освоювати прогресивні методи праці.

Підводячи підсумки роботи школи комуністичної праці, необхідно відмітити різноманітні форми, застосовані під час проведення занять, які дають можливість поєднувати набуті теоретичні знання з практикою. В пошуках цікавих фактів пропагандистам ставали у пригоді статистичні звіти, які при порівнянні дають великий ефект, спеціальні брошури, підручники, конкретні питання виробничого життя. Це, в свою чергу, дало можливість зробити заняття цікавими для всіх, краще пов'язувати навчання з практичною діяльністю слухачів.

Усвідомлення мети завжди позитивно позначається на діяльності людини. Кожний робітник підприємства розуміє, що треба вміти працювати враховуючи досягнення науки, що навчання в школі комуністичної праці дає можливість кожному слухачеві послідовно оволодівати знаннями, включатися в активну агітаційно-пропагандистську роботу серед трудівників. Розуміючи це, слухачі школи комуністичної праці успішно виконують свої зобов'язання, беруть активну участь у обговоренні назрілих питань.

Цікаво, що майже всі слухачі школи — ударники комуністичної праці. Відмінно працюють і вчаться брати Олексій та Іван Нечипуренко, Іван Лук'янович Макаренко, Раїса Павлівна Ротар та багато інших. Глибоко усвідомлюючи важливість набутих знань, робітники УВП знають, що навчання допоможе їм підвищити особисту кваліфікацію, сприятиме розвитку творчої активності, підвищенню ефективності праці.

До проведення занять залучено найбільш підготовлених працівників економічних служб, керівників різних виробничих підрозділів. Серед них старший інженер-технолог Л. П. Заплатникова, старший інженер-економіст С. І. Никифорова, інженер ВТК О. І. Іванов, нормувальник О. А. Коломієць.

Кожне заняття школи вони пов'язують з виробничими справами колективу. Конкретно, на прикладах роз'яснюють необхідність активної участі робітників у боротьбі за підвищення якості продукції. Оцей зв'язок теорії та практики, фактичний матеріал, на якому базуються лекції, дохідливість, роблять заняття завжди цікавими та змістовними. Допомагають трудівникам виконувати високі завдання, що стоять перед колективом, глибоко вникати в питання розробки й впровадження наукової організації праці, складання конкретних комплексних планів, розвитку раціоналізаторської і винахідницької думки.

Дійсно, найбільш масова аудиторія системи економічної освіти — робітники. Від рівня економічної освіти залежить їх трудова і політична активність, участь в удосконаленні технології виробництва. Тому в центрі уваги кожної партійної організації підприємства повинно стояти використання всіх можливостей для підвищення ефективності цього важливого і надійного засобу комуністичного виховання, підвищення трудової і політичної активності мас.

В. ГАРКАВА,
старший економіст ЦП УТОГ.

ТРУДОВА АКТИВНІСТЬ ЗРОСТАЄ

За останні роки Чернівецьке УВП зробило значний крок вперед: розширився асортимент і збільшився обсяг випуску трико-тажних виробів, підвищилася якість продукції. Колектив підприємства працює злагоджено й ритмічно, перевищуючи завдання по обсягу реалізації готової продукції.

У цьому зростанні поруч з організаційно-технічними заходами важливу роль відіграла зацікавленість людей у підвищенні ефективності виробництва, робота на совість.

За прикладом кращих підприємств м. Чернівців партійна, профспілкорова та первинна організація УТОГ, керівники УВП широко розгорнули соціалістичне змагання серед трудівників. Поруч з посиленням матеріального заохочення тут розробили систему морального стимулювання. Це дало добрі результати.

Як же організовано змагання на УВП?

...Швейних цех підприємства. Зі стійку увагу привертає великий озаглавлений червоними крупними літерами плакат: «Блискавка», а нижче — імена переможців індивідуального соціалістичного змагання.

Тут же, поруч, в гарно оформленій рамці прізвища тих, хто пра-

цює з випередженням часу; хто здає продукцію з першого пред'явлення (таких в цеху УВП близько 40 чоловік), соціалістичні зобов'язання бригад.

Так виглядає куточок соціалістичного змагання на УВП.

Подібні стенди оформлені в пам'ятувальному цеху та на інших виробничих ділянках.

Велику увагу приділяють на Чернівецькому УВП організації індивідуального змагання серед трудівників. В кінці кожного місяця спеціальна комісія, яку очолює профорг бригади, підбиває підсумки. Якщо швея вийшла переможцем три місяці підряд, то її нагороджують премією.

Поруч з посиленням матеріального заохочення тут розробили систему матеріального стимулювання. Ветеранів праці, наприклад, які довгий час бездоганно трудяться на УВП, щороку, в залежності від стажу роботи, відзначають Почесними грамотами, а також нагороджують червоною стрічкою з написом «Ветеран праці».

Добре організоване соціалістичне змагання, чітко продумане матеріальне та моральне стимулювання сприяють підвищенню трудової активності, підвищенню ефективності виробництва.

Г. СЕМЕНЮК.

РАПОРТУЄ ЗАКАРПАТТЯ

Недавно відбувся третій пленум Закарпатського обласного відділу УТОГ, на якому голова президії облвідділу К. М. Власов виступив з промовою про підсумки виконання соціалістичних зобов'язань за минулий рік. На пленумі було розглянуто нові завдання і соціалістичні зобов'язання на 1973 рік.

Промовець відзначив великі успіхи Ужгородських учбово-виробничих підприємств № 1 і № 2, міжрайвідділів. Так, обидва підприємства достроково виконали річні плани по випуску та реалізації продукції і вже в грудні почали працювати в рахунок 1973 року.

Багато робітників учбово-виробничих підприємств показали чудові зразки самовідданої праці. Це А. Дробот, В. Русин, І. Поп, І. Керечанин, М. Розсада, Н. Соломатич, В. Попович з УВП № 1 та К. Пірожок, М. Турянська, М. Андрійчук, М. Кость, О. Косинець, М. Білинський, М. Лесіс та багато інших, які за 12 місяців для УВП № 2 заощадили 2413 метрів тканини на суму 4000 карбованців.

Напередодні 1973 року трудівники учбово-виробничих підприємств м. Ужгорода одержали ключі від 76 квартир нового п'ятиповерхового будинку. Радості новоселів не було меж. На турботу Батьківщини трудівники УВП готові відповісти новими трудовими перемогами.

Хвилююче виступив на пленумі В. М. Мигович. Він розповів про свої поневіряння до воз'єднання Західної України з братами на Сході. Його не мали за людину, доводилось животіти на те, що

вдається десь заробити, а то і впросити. Про освіту і думки не було. Бо буржуазія освіта народу не цікавила, а глухих і поготив.

— Тільки за радянської влади, — говорить Мигович, — я зміг одержати не тільки гарантію на роботу, а й освіту, і хорошу квартиру, і тепер моя сім'я живе, як і всі радянські люди. Як і всі громадяни Країни Рад, ми маємо однакові права. В 1939 році ми немов би вдруге народились на світ.

Про тяжке життя в минулому і радісне сьогодення поділився пенсіонер І. І. Машкарлієць. Хоча він і на пенсії, але і досі віддає свої сили і зміння улюбленій роботі.

— Тільки за радянської влади, — сказав І. Машкарлієць, — я зміг одержати освіту і квартиру. До 1939 року мені нічого не лишалося, як тільки жебрати. Інакше довелось б померти з голоду. Я не соромлюся цього говорити. Хай знають і порівнюють два світи, дві долі. Тільки зі Сходу прийшла справжня воля, радість і щастя життя. За все це я дякую великому Леніну, комуністичній партії і радянському уряду, які зробили життя знедолених щасливим.

Дуже добрі показники в своїй діяльності показав Мукачівський міжрайвідділ, про що говорилося на пленумі. Клубно-виховна і спортивна робота поставлена на високому рівні. Трудівники підприємств успішно виконали свої річні плани і беруть трудовий розгін в третьому році п'ятирічки.

Д. ДЯДЮК,
інструктор Закарпатського облвідділу УТОГ.

ВІДПОВІДАЮЧИ НА ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Після проведення в Одесі семінару по роботі з батьками слабочуючих дітей та редакції газети почали надходити листи з проханням розказати, чи планують надалі подібні семінари в цьому році.

Повідомляємо, що сурдопедагоги лабораторії ЦП УТОГ при Науково-дослідному інституті отоларингології планують проводити такі семінари і в 1973 році.

Так, у травні сурдопедагоги проведуть семінар по наданню консультації батькам слабочуючих дітей у м. Феодосії, а в липні — у Львові.

Крім того, у вересні в Одесі відбудеться семінар для батьків, на якому спеціалісти підведуть підсумки роботи з слабочуючими дітьми, згідно з програмами розробленими сурдопедагогами.

ДРУЖНО І ЗЛАГОДЖЕНО

З перших днів третього року п'ятирічки трудівники Садгирського УВП взяли ударні темпи виробництва. Щодня на склад готової продукції надходять галантерейні вироби, виготовлені понад завдання.

У нарощенні випуску продукції важливу роль відіграє спеціалізація підприємства, яку намічено завершити в нинішньому році, та ряд проведених організаційно-технічних заходів. Про деякі з них розкажу більш детально.

Так, в минулому році на нашому УВП введено в дію 85 плетільних машин, споруджено нове приміщення для гумомотальної дільниці, склад для зберігання сировини, а також замінено трансформатор з 320 на 630 кіловат-ампер.

Важливу роль у підвищенні якості виробленої продукції відіграє бальна система оплати праці. Суть її ось в чому.

При прийомі продукції від робітника якість виробів перевіряється вибірково, а під час пакування — повністю. Якщо в партії виробів, випущених однією зміною, знайдено недоброякісну продукцію, то вся кількість браку одного

робітника пропорційно ділиться на весь колектив, в якому він працює. Таким чином, кожен робітник зацікавлений в тому, щоб і його сусід не допускав браку. Впровадження бальної системи оплати праці дало можливість скоротити випуск недоброякісної продукції на 50 процентів.

У цехах підприємства сталися й інші відраді змін. Раніше, наприклад, робітник укладав намотані шнурі на борінки для транспортування у плетільний цех. У цей час, бувало, траплявся обрив шнурів або ж кінчався запас пустих шнурів у касетах. Це викликало простоювання намотувального автомата. Після того, як робітника-намотувальника було звільнено від цих обов'язків, продуктивність обладнання підвищилася на 20 процентів. Крім того, це дало можливість ліквідувати простої плетільного устаткування.

Вагомий внесок у підвищення ефективності виробництва зробили раціоналізатори УВП. Наприклад, на машині, що крохмалить гуму, було встановлено розділювальні стойки. Це дозволило скоротити витрати сировини за рік на 1634 карбованці.

Спеціалізація й реконструкція підприємства триває. В нинішньому році намічено провести перекваліфікацію близько 40 чоловік, що раніше були зайняті на пошитті ватних ковдр. Для навчання нових професій робітників закріплено за кращими плетільниками та мотальниками. Вже розроблено програми теоретичного й практичного навчання.

Протягом першого півріччя на підприємстві намічено встановити 110 плетільних машин, три мотальних автомати. Для цього заготовляємо зараз допоміжні матеріали, виготовляємо обладнання для пакувальної дільниці.

Будівельна група, яку очолює Г. М. Любчинський, вже провела необхідну підготовку приміщень для електромонтажних робіт.

У третьому кварталі намічено завершити установавання всього обладнання. Тому бригада електриків, яку очолює Микола Телегуз, слюсарі Степан Любчинський та Андрій Голованський, токарі Іван Гатяницький та Владислав Кучерівський прагнуть зробити все належне, щоб достроково завершити реконструкцію та спеціалізацію підприємства і дати країні якнайбільше продукції.

І. КИТАЙ,
головний інженер Садгирського УВП.

А „КОРОБОЧКА“ ЛІЧИТИ НЕ ХОЧЕ...

Під таким заголовком 14 жовтня 1972 року в нашій газеті була надрукована репліка про те, що в розробках Проектно-конструкторського бюро УТОГ трапляються прикрі недоробки, які доводяться усувати на підприємстві після того, як їх виготовили і здали Київське дослідне підприємство.

В цьому матеріалі згадувалося про деякі конструкторські недоробки: у промірковальних столах, у верстатках для штампування ярликів на швейних підприємствах, при виготовленні елеватора для скорони метизів і т. д.

Зокрема, згадувалося про те, що десь у 1971 році Київське дослідне підприємство виготовило за кресленнями ПКБ УТОГ лічильник для промірювання тканин (автор т. Бург Г. М.), а на початку 1972 року лічильник був переданий на випробування Ворошиловградському УВП-2 і до жовтня (часу опублікування матеріалу) лічильник через ряд недоробок не діє.

Як повідомили редакцію, керівництво ПКБ і партійна організація обговорили виступ газети і надіслали відповідь по суті даного питання:

Для в'язання питання адміністрація направила інженера т. Луківського А. Г. на деякі УВП з метою детального ознайомлення із станом справ на місцях.

Перевірка показала, що промірковальний стіл коштував підприємству не 1200 карбованців, як вказувалося в статті, а 2251 карбованець 09 копійок, що конструкторський помилку у столі не виявлено; але:

— введено ряд конструктивних змін: змінено кут нахилу передньої панелі стола, змонтовано підсвічування тканини, встановлено світлова сигналізація і інше.

Одеське УВП-2 (про яке йшлося в газеті) в листі від 10 листопада 1972 року повідомило ПКБ УТОГ, що в конструкції стола зроблені доповнення і переробки (всього сім).

Отже, перевіряючи справу — у листопаді 1972 року конструктивних змін не виявлено, бо їх уже усунули.

Та мова в газеті йшла про роботу стола до листопада, до усунення недоробок.

З цим погодилися і в ПКБ, бо в листі до редакції пишуть: «...Узел торможення стола виконаний, конструктивно, неудачно...».

Відносно верстатків для друкування ярликів. Справді, ціна 1008 карбованців (як вказувала газета) не вірна. Ось їх ціна:

Житомирське УВП заплатило 1338 карбованців 88 копійок, Одеське-2 — 1339 карбованців 96 копійок, Чернігівське — 1078 карбованців 20 копійок. Чому за один і той же верстат різні ціни, про це ми не можемо, на жаль, нічого пояснити. У відповіді редакції сказано: «Станки, которые были направлены Житомирскому и Чер-

ниговскому УВП изготовлены КОПом не совсем качественно, предприятиям пришлось вести частичное исправление...»

Про це й писала газета: товариші з Чернігівського УВП дещо переробили. Дивно тільки, що у відповідь редакції товариші з ПКБ пишуть: «не переделали, а дополнительно изготовили...» Не в лоб, то по лобі, кажуть в народі.

А висновок відносно верстатів для друкування ярликів такий: «Конструктивні помилки не виявлені», і поряд:

«Однако имеется конструктивная недоработка в части отсутствия переднего ограждения от попадания пальцев рабочего под валик-матрицу». Коментарі, як кажуть, зайві.

Та повернемося до лічильника. Тут товариші із ПКБ вирішили дати бій, і дали його.

Не будемо наводити усі перипетії цієї справи, а скажемо, що весь вогонь був перенесений на Київське дослідне підприємство. Лічильник, як його вимагав відділ нестандартного обладнання (начальник т. Бург Г. М.), річ тонка, точна і тому перед колективом Київського дослідного підприємства була поставлена цілком слушна вимога: лічильник мусить бути точним.

Виготовлений лічильник виявився неточним. «...Счетные конуса (валики), насажденные в подшипники имели вращение по внутренней и наружной обояме, что является недопустимым в счетных устройствах».

Як повідомили редакцію, лічильник пролежав цілу зиму на складі, заіржавів, і в квітні 1972-го відправлений Ворошиловградському УВП-2 на випробування.

Як пройшли випробування?

«Однако результаты все же положительные. Погрешность промера тканей со счетчиком составляет 0,19 процента в то время, как ГОСТ 3811—72, § 3 допускает погрешность до плюс—минус 0,3 процента».

І далі:

«Следовательно высказывания газеты: «Нам точно не известно сколько нужно времени, чтобы счетчик оправдал свое название... не соответствует действительности...» Висновок: «Счетчик является работоспособным».

Це було заявлено 6 грудня минулого року. Що ж, давайте звернемося до фактів.

27 жовтня 1972 року на Ворошиловградському УВП-2 лічильник тримав серйозний екзаме́н. Приймали його головний інженер Ворошиловградського УВП-2 т. Матюшенко А. П., головний механік УВП-2 т. Кузнецов В. Н., представники ПКБ т. т. Бург Г. М. та Коляков А.

Після випробувань був складений протокол, який підписали згадані товариші і з якого було видно що:

— промірковальний стіл разом з

лічильником знаходиться в робочому положенні;

— погрешність проміру тканини на даному «устройстве» складася в середньому (+, —) плюс—мінус 0,19 процента і являється «приемлемой».

На допомогу додана таблиця промірювання тканини.

28 грудня 1972 року на адресу Київського дослідного підприємства (копія технічному відділу ЦП УТОГ) директор Ворошиловградського УВП-2 т. Кизим Л. В. надіслала листа, в якому чорним по білому:

«доводимо Вас до відому, що ми повністю відмовляємося від оплати «устройств» для промірювання тканини, вартість 426 карбованців 71 копіяка, яке [«Устройство» — ред.] було направлено на наше підприємство з метою випробування... Одержане по накладній 014509 від 6 березня 1972 року». [А до цього часу відправка датувалась квітнем 1972 року — ред.]. В даний час на підприємстві не впроваджене пристосування, потребується доробка...»

Цей лист покликав у дорогу. 17 січня 1973 року на Ворошиловградському УВП-2 лічильник знову держить іспит. На іспитах уже присутні дванадцять спеціалістів, серед них т. Бург Г. М. і т. Соколов М. Є. — представники Київського дослідного підприємства.

Випробування йшло відповідно до програми. Рулони тканини були попередньо проміряні на столах Артемівського і Словянського УВП. Дані цих промірювань тепер звірялися на промірковальному столі Ворошиловградського УВП-2 і порівнювалися із промірами лічильника ПКБ.

Ось висновки, які зафіксовані комісією в протоколі.

Всього 4 пункти, але їх можна звести до двох:

1. Схвалити лічильник, який впроваджений на Ворошиловградському УВП-2 і рекомендувати його іншим УВП.

2. Лічильник (конструкція ПКБ — ред.), встановлений на промірковальному столі з крейдяною позначкою, являється непридатним по точності вимірів і зручності експлуатації, оскільки стіл немає рівномірної подачі тканини.

Якщо показання промірів Словянського і Артемівського УВП підтверджувалися більш досконалим лічильником Ворошиловградського УВП-2, то різниця показань лічильника ПКБ при промірюванні тих же рулонів була значною. Наприклад: рулон тканини, проміряної на Словянському УВП — 65,1 метра. При п'ятиразовому промірюванні цього ж рулона лічильником Ворошиловградського УВП-2 середній промір становив 65,15 метра, а на пристрої ПКБ — 62,72 метра. На цьому можна поставити крапку.

Думаємо, що колектив ПКБ з цього зробить належні висновки.

Микола Симончук — різальник на стрічковій машині у закрійному цеху Житомирського УВП. Крім того, він любить спорт. Волейбольна команда Житомирського облідділу, до складу якої входить і М. Симончук, чемпіон УТОГ 1972 року.

Ударник комуністичної праці черпає насагу у фізичній культурі — норми виробітку високі — 120—130 процентів.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

ДО НОВИХ ЗВЕРШЕНЬ

Успішно завершивши ювілейний рік, трудівники Дніпродзержинського УВП на Постанову ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ відгукнулися трудовими ділами.

Розгін, взятий в ювілейному році, дав чудові наслідки, а результати закріплені і підтримані новими трудовими здобутками. Передовики підприємства борються за економію сировини, електроенергії, шукають невикористані резерви.

З випередженням часу, в рахунок березня—квітня 1974 року працюють передовики виробництва, які показують справжні зразки ставлення до праці, цінують кожну трудову хвилину, є прикладом для інших. Це — переможці соціалістичного змагання, ударники комуністичної праці Микола Коваленко, Іван Голик, Петро Савенко, Микола Гусак, Олександр Кеда — найкращий раціоналізатор, «Майстер—золоті руки», Віталій Скляр, Зінаїда Ахрук, Михайло Полухович. Всі вони пройшли в житті нелегкі шляхи. Ось коротка оповідь про одного з них.

Михайло Полухович приїхав до Дніпродзержинська в 1969 році на виробниче навчання і образ спеціальності токаря. Новачок незабаром стає одним з найкращих і старанних учнів, уважно і наполегливо переймає досвід старших товаришів і наставників.

Через рік, опанувавши токарний верстат, Михайло успішно завершує виробниче навчання, одержує робітничу путівку і стає повноправним членом трудового колективу.

Прийшовши до самостійної роботи молодий робітник поєднував роботу з навчанням і минулого року успішно закінчив 12 класів школи робітничої молоді, а на підприємстві одержав четвертий розряд токаря.

— Тільки той, — говорить він, — може принести найбільшу користь суспільству, хто завжди в пошуку, поглиблює свої знання, шукає шляхів до підвищення своєї майстерності.

І його слова не розходяться з ділом. Якщо є труднощі, він їх долає, а не шукає затінку, де можна перечекати, що хтось зробить за тебе. Якщо цього вимагає необхідність, то звернеться до товариша за порадою, проте, і сам не відмовить в допомозі.

Ударник комуністичної праці, Михайло Полухович уболіває за рідне підприємство. Щоб бути більш корисним, більше знати, глибше розбиратися у виробничих процесах, молодий робітник плекає мрію про вступ до індустріального технікуму і наполегливо готується до вступних іспитів.

У нього є майбутнє. Попереду широкі шляхи і здійснення омріяного. Можна сподіватися, що наполегливість і робітничий гарт допоможуть йому в здійсненні заповітних прагнень.

Сім чоловік Дніпродзержинського УВП як найвищу трудову відзнаку завоювали звання «Майстер—золоті руки».

Більше двадцяти років на УВП працює штампувальник Василь Лук'янович Циганок. Багато за цей час він освоїв професій, а ще більше зробив хороших для підприємства справ.

З 1948 року працюють в механічному цеху підприємства токарі Петро Федорович Глухий і стругальник Віталій Іванович Скляр — автори багатьох удосконалень і поліпшень виробничого устаткування.

Понад двадцять років віддав підприємству слюсар Лазар Веніамінович Черняк — вдумливий і допитливий робітник. Всі вони в 1970 році за самовіддану працю нагороджені Ленінською ювілейною медаллю.

Перелік буде неповним, якщо не згадати Петра Цекота і Євгенію Петрівну Булгакову. Невтомні, завжди в пошуку, вони багато роблять для розквіту і зміцнення рідного підприємства, шукають шляхів для поліпшення якості і збільшення випуску виробів. Отакі вони, прості, нічим не примітні трудівники, але справу роблять велику і почесну. Зате і шанс колектив підприємства своїх ветеранів, цінує їх трудовий внесок, без якого вони не мислять свого життя в колективі.

Ф. САВЕНКО.

НАШЕ ЖИТТЯ 3

Субота, 27 січня 1973 р.

ТИХ ДНІВ НЕ ЗГАСНЕ СЛАВА

У перших числах лютого цього року минає 30 років з дня ліквідації німецько-фашистських військ під Сталінградом.

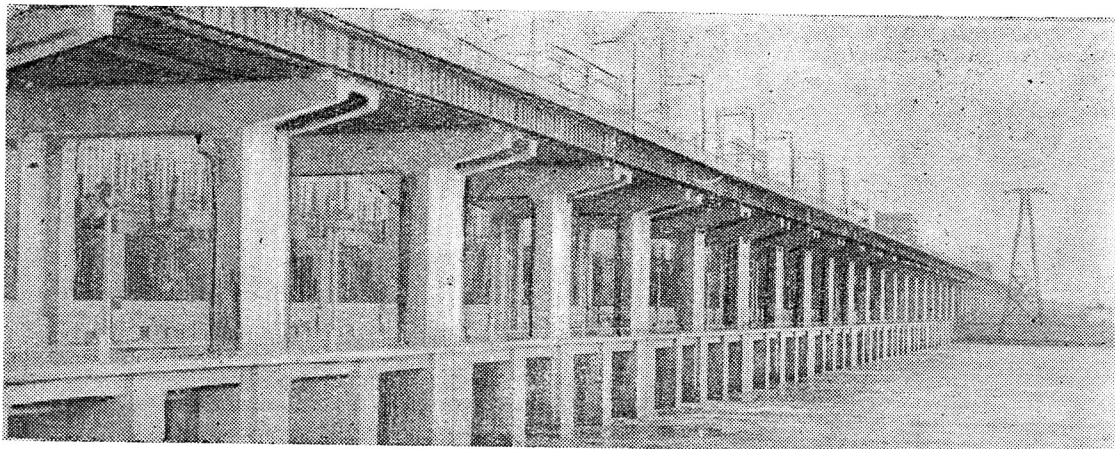
Видатна перемога Радянської Армії над великим угрупованням добірних німецько-фашистських вояк поклала початок корінного перелому у ході Великої Вітчизняної та другої світової війни.

Чимало членів Українського товариства групами і в одиночку приїздили вклонитися праху безсмертних героїв битви на Волзі. Із завмиранням серця проходили вони по землі, кожен крок якої рясно окроплений гарячою кров'ю безстрашних синів та дочок багатонаціональної країни Союзу Радянських Соціалістичних Республік. Тамуючи подих, оглядали вони на найсвятішому місці — Мамаєвому Кургані — величний комплекс архітектурних та скульп-

турних споруд. То роботящі руки радянського творця-трудівника створили неповторні епізоди безстрашного двобою радянських воїнів із фашистськими загарбниками. Кожна скульптурна група — це поема про мужність та безсмертність, про гарячу любов та вірність радянських людей до своєї Матері-Вітчизни.

На місці руїн та згарищ вирости нові квартали житлових будинків, нові проспекти і вулиці. Це — вічний пам'ятник тим, хто віддав своє життя за щасливе майбутнє прийдешніх поколінь.

На фото: (вгорі) скульптурна група на Мамаєвому Кургані. Внизу: Волзька гідроелектростанція імені XXII з'їзду КПРС — одна з найпотужніших ГЕС Волзько-Камського каскаду.

ЗАСЛУЖЕНЕ ЗВАННЯ

Кожного року колектив Одеського УВП-2 приймає молоде поповнення з числа випускників шкіл-інтернатів і набору, який проводить облвідділ УТОГ. Дівчата свою трудову діяльність на підприємстві починають з навчання у групі учениць, якою керує майстер виробничого навчання І. Мазейна.

З метою виховання комуністичного відношення до праці, оволодіння спеціальністю, підвищення продуктивності праці, учениці залучаються до участі у соціалістичному змаганні.

Адміністрацією та місцевим комітетом затверджено спеціальне положення про індивідуальне змагання учениць групи виробничого навчання. Умовами змагання враховується оволодіння теоретичними та практичними знаннями, виконання та перевиконання учнівсь-

ких норм, при відмінній якості, надання допомоги відстаючим, бережливе відношення до устаткування, активна участь у громадському житті, успішне навчання у вечірній школі робітничої молоді.

Значне місце в положенні надається й моральному та матеріальному стимулюванню. Так, якщо учениця виконує всі пункти умов змагання, біля її робочого місця вивішується червоний вимпел. Переможцям змагання на протязі 2-х кварталів присвоюється звання «Краща учениця» та вручається грошова премія.

Розгортання змагання серед уче-

ниць дало змогу досягти високих результатів в навчанні та праці.

Нещодавно Одеський облвідділ УТОГ підвів підсумки змагання груп виробничого навчання учбово-виробничих підприємств міста. Звання «Краща учнівська група» було присвоєно учням виробничого навчання Одеського УВП-2.

Ю. ГЕР.

З ДРУЖНІМ ВІЗИТОМ

Нещодавно до Курська виїжджав колектив художньої самодіяльності Харківського Будинку культури глухих. А днями, росій-

НАРОДНІ СВАТИНИ

Музеєм під відкритим небом називають меморіальний пояс Одеси. Він простягає напівкілємцем на шістдесят кілометрів, повторивши вигинами зелених масивів головний рубіж 73-денної оборони міста в 1941 році. Величю підносяться десять монументів, композиція яких нагадує про подвиги радянського народу.

Обеліск у формі гранованого багнета піднісся в небо біля приміського села Нова Дофінівка. Тут стояли насмерть морські піхотин-

бригаду.

На західній і східній околицях села Дальник височать стели, присвячені подвигам воїнів 25-ї Чаплевської дивізії. В рядах цього військового підрозділу билися славні дочки Батьківщини, Герої Радянського Союзу кулеметниця Ніна Онїлова і снайпер Людмила Павличенко. Не злічити подвигів, здійснених воїнами дивізії із рубіжів Одеської, а потім і Севастопольської оборони.

Центральна частина меморіалу — монументи біля села Гречорівки, де в ніч на 22 вересня 1941 року

МЕМОРІАЛЬНИЙ ПОЯС МІСТА-ГЕРОЯ

ці, про яких письменник Леонід Соболев говорить: «Сила моряків невтримна, наваляна, цілеспрямована. Тому й зве ворог моряків на суші «чорною хмарою», «чорними дияволами». Якщо вони йдуть в атаку, то з тим, щоб розбити ворога будь-що. Якщо вони в обороні — вони тримаються до останнього, дивуючи ворога немислимим, незрозумілим йому стійкістю». На обеліску викарбуваний напис: «412-а батарея берегової оборони».

Підійдемо до монумента біля шляху Одеса—Київ коло села Гнчякове. Майже на десять людських зростів височить цей пам'ятник, що нагадує формою прапор з рельєфними зображеннями карбованих профілів матроса і солдата. На постаменті читаємо: «Я єсть народ, якого правди сила збройована ще не була». Тут билися воїни 95-ї молдавської стрілецької дивізії. Саме їй судилося прийняти на себе головний удар фашистів: проти її п'яти полків, двох батальйонів одного дивізіону і загону ворог виставив майже п'ять піхотних дивізій і танкову

висадився великий морський десант. Радянські воїни завдали тоді могутнього контрудару по ворогу, примусили його відступити і припинити артилерійський обстріл міста й порту. В пам'ять про це встановлено оригінальний монумент — силует моряка, який рветься в бій з гранатою. А неподалік здійснюється «Курган слави». Автор цього проекту використали рельєф місцевості, поклавши в основу композиції пагорб, як символ взятій висоті. У пагорб врізана стіна з барельєфом, що зображає матір-Вітчизну, яка благословляє на подвиг синів — солдатів і матроса. Біля села Нерубайське споруджено комплекс, присвячений героям партизанського руху. В центрі височить 12-метровий обеліск. Перед ним на горизонтальній плиті викарбувані пам'ятні написи. Поруч — спіральної форми будинок Музею партизанської слави. З нього йде хід у катакомби, де відтворено справжню обстановку підземної партизанської бази. Ю. МИХАЛЮК.

ські самодіяльні актори завітали у гості до своїх побратимів з дружиною візитом.

Харків'яни зустріли дорогих гостей з українською гостинністю. За давньою, доброю традицією їм піднесли хліб-сіль. На зустріч з російськими друзями у Харківський Будинок культури прийшли передовики виробництва, ударники комуністичної праці.

Зал був переповнений. З перших номерів концертної програми між глядачами та акторами встановилося повне взаєморозуміння. Присутні гаряче, від всього серця вітали гостей з Росії. Особливо сподобалися всім танцювальні номери, які вражали цікавою хореографією, відмінною пластикою, бурхливим темпераментом.

Прощаючись, самодіяльні актори з Курська обмінялися з харків'янами сувенірами та пам'ятними подарунками, широким запрошували українських побратимів до свого рідного міста.

Ф. ХАРАМ.

НЕЗАБУТНЄ ВРАЖЕННЯ

«Піонери дружять з дітьми усіх країн світу» — під таким девізом відбувся піонерський збір загону імені Зої Космодем'янської Калуської спецшколи-інтернату для глухих дітей.

До збору піонери довго і старанно готувалися. Багато нового довідалися вони про життя дітей різних країн світу. Школярі четвертого класу під керівництвом вчителів і вихователів Н. Башти, І. Мигася, Є. Курілі, Г. Петровської підготували фотомонтажі, виставили макет на тему «Діти різних народів».

Під час збору піонери мали змогу порівняти життя дітей капіталістичних країн з щасливим дитинством піонерів СРСР.

С. ТЕЛЕГІНА.

ШЛЯХИ РЕАБІЛІТАЦІЇ ГЛУХОТИ

В історії педагогіки з давніх часів відмічається потяг до навчання глухих мові у вигляді усного слова. Це можна зрозуміти, маючи на увазі ту велику роль, яку відіграє усна мова, як засіб спілкування з нормально чуючими людьми. Теоретично і практично доказано, що навіть ті глухі, які повністю позбавлені можливості чути з раннього дитинства, мають достатньо можливостей для того, щоб в процесі спеціального навчання оволодіти усною мовою. Таких прикладів можна навести багато.

Великого значення в процесі навчання мови набуває час. Наприклад, батьки Олі Назарової та Свети Сальковської шляхом напруженої, планомірної, повсякденної праці з своїми дітьми, розпочатої фактично «з пелюшок», добилися значних результатів — їх діти розмовляють і мають навички читання з губ.

Необхідно відмітити, що навик читання з губ має неабияке значення в справі реабілітації глухих і слабочуючих. Зараз цьому питанню присвячено ряд досліджень, які спрямовані на з'ясування умов, від яких залежить успіх засвоєння глухими дітьми навичок читання з губ, або, як ще говорять, — з лиця. Велике значення мають також дослідження, мета

яких — з'ясування можливостей зорового сприйняття фонетичних елементів мови по руху органів мови співбесідника.

Серед глухих є певна кількість людей, які пізно загубили слух. Вони мають розвинуту мову, але не мають ніяких практичних навичок спілкування. Це особлива група людей, до яких треба підібрати і особливу методику роботи і особливий індивідуальний підхід. Розробка питань навчання читання з лиця, формування корекції вимови у дорослих і пізнооглухлих поки що знаходиться не в задовільному стані.

У нас, на Україні, було вирішено організувати спеціальні гуртки читання з губ. На сьогоднішній день вони функціонують тільки в 9 областях при будинках культури або при обласних відділах УТОГ та на УВП, як, наприклад, у Львові. На допомогу керівникам таких гуртків Курська база УТОГ організувала спеціальні курси, де читали лекції досвідчені спеціалісти, які коротко виклали основну позицію методики читання з губ, рекомендували наочні засоби навчання, подали рекомендації, відповіли на конкретні запитання.

Пізнооглухі, як вже було сказано, — особливий контингент. Людина, яка жила серед нормально чуючих, раптом в силу якихось обставин, втрачає слух.

Вона немає ніяких навичок спілкування в нових обставинах ні з глухими, ні з чуючими. І, головне, тут відіграє велику роль психологічний фактор. Якщо глухий з дитинства налагодив своє життя, має свою практику в спілкуванні з оточуючим його середовищем, а при допомозі спеціальних занять легко вчиться читанню з губ, то пізнооглухий дуже гостро переживає втрату слуху, почуває себе неповноцінним, не знає, як він буде жити далі, в світі тиші, відірваний від кола друзів, співробітників, близьких. Маючи розвинуту мову, вони практично ізольовані від чуючих, тому що не розуміють звернених до них слів. Як їм допомогти, коли вже випробувані всі медичні засоби — медикаментозне лікування, операція, а слуховий апарат не є ефективним? І тут за справу береться сурдопедагог — людина, яка вчить засобам спілкування в нових обставинах і лікує від відчаю та безнадії. Це нелегка справа, вона потребує багато зусиль, самовідданої праці, мужності, великого бажання, волі і віри в успіх як педагога, так і його підшефного.

При Науково-дослідному інституті отоларингології УРСР працює гурток читання з губ, який веде сурдопедагог Катерина Василівна

Луцько. Цей гурток відвідують пізнооглухі різного віку, що живуть і працюють в м. Києві, та ті, що знаходяться на стаціонарному лікуванні в клініці інституту. І треба сказати, що всі, хто відвідує цей гурток, досягли помітних успіхів в читанні з лиця. Це пенсіонер А. Рибальський, інженер-фізик К. Лесик, коректор Р. Котовська та ін.

Нещодавно у сурдопедагога цього гуртка з'явився новий слухач — В. Гришко. Хлопця спіткало нещастя — в результаті мотоциклетної аварії він втратив слух. Перша зустріч з Катериною Василівною була невтішною. Він з'явився в лікарняній піжамі, байдужий до свого зовнішнього вигляду, морально пригнічений, охоплений відчаєм і безнадією. В розмові з сурдопедагогом хлопець весь час повертався до болючої теми, в голосі бриніли сльози.

Прошло небагато часу. І за цей короткий період (всього за 1 місяць) хлопець як підмінився. Він успішно оволодів основами читання з губ. Зародилася надія оволодіти цією технікою досконало — і тоді він зможе повернутися в

звичне коло друзів і рідних. Він же має можливість розмовляти, виражати свої думки, перепитати, якщо щось не зрозумів. Зародилася надія — з'явилося бажання жити, працювати, планувати своє майбутнє. Відтоді вже ніхто не бачив хлопця в лікарняній піжамі на заняттях. Підтягнутий, свіжо поголений, з усмішкою на обличчі, він справляє дуже приємне враження.

Можна навести ще багато прикладів. Та головна мета цієї статті — підняти питання про значення гуртків читання з губ. Це питання дуже серйозне, має неабиякі перспективи. Читання з губ — один з засобів, що веде глухого в світ чуючих, — проблема, яка на останньому міжнародному конгресі Всесвітньої федерації глухих посідала головну роль. Виконуючи рекомендації цього конгресу, справу навчання глухих читанню з губ, конче потрібно підняти на належний рівень.

Л. СТАНИШЕВСЬКА,
лікар-логопед ЦП УТОГ.

Редактор О. БОРИМЧУК.

Наша адреса: 252005, м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша життя» — орган Центрального правління Українського общества глухих.